

Vid min nål och dyna,
sybehör och sax,
hvem har tid att tyna,
blekna som ett vax?

Gud vet väl, när tåren
sist rann på min kind,
som blott vardt med åren
mera röd och trind.

Ingen gosse sett mig,
vill jag våga på,
ingen kyssar gett mig —
tröste honom då!

Jag behöft ej drömma
åt mig bättre dar,
ingenting att glömma
jag från fordom har.

Vrån här invid härden
är mig kär, ja kär!
Högt jag kom i världen,
fast jag ringa är.

A. T. G.

En påskhelg i Stockholm.

Man känner det gamla uttrycket om lugnet, som närmast föregår stormens utbrott. Något dylikt, fastän i rakt motsatt ordning, kan man erfara en skärtorsdag i vår huvudstad: det är stormen, som då bebådar det kommande lugnet. Hvilket språng, hvilket jägtande! Hvilket lif i bodar och på torg! Hos bagare, hos hokare, hos slagtare, i kryddbodar och hos fisk- och grönsakshandlare skola uppköp göras, ty till helgen måste man vara försedd. Sjelf vill man naturligen icke sakna hvad som tarvas till livvets uppehälle under de många dagar, som handel och vandel nästan helt ligga nere, och, hvad mer är, man måste ha föda i förråd åt sin nästa tillika, ty en påskhelg utan åtminstone en middag eller supé, om också endast den anspråkslösaste lilla släktbjudning, vore för stockholmaren otänkbar. — Men det är icke endast utom hus, som stormen rasar på skärtorsdagen. Inom skål och vägg är det lika befängdt, ja, jag tvekar icke att säga, att det är ändå värre der. Den ena störtsjön aflöser den andra ur de väldiga skurbaljorna, bord och stolar och soffor, alt dansar huller om buller; tidsningshögar och skodon, stöfvelknektar och böcker, sängkläder och mattor, fönstergardiner och pelsar, det ena med det andra bringas i broderlig förening; alt skall piskas, borstas, fejas och putsas, som vore det en pestsmittad skeppslast, den der lag och förordningar förbjuda att ilandsättas utan föregående rening och karantän, vore det också blott spridda kvarlevor från ett skepp som förlit. Detta kallas att *göra snyggt* till helgen, och det är i sanning ett slående bevis på den filosofiska satsen, att alt här i världen födes och uppkommer ur sin motsats; ty ur alt detta virrvarr framstår verkligen, innan dagen gått till ända, en ordnad värld, och när långfredagens sol uppgår, tyckes alt vara ganska treffligt och fint, om man också ännu har en viss känning utaf skurfuktens doft.

Så har förspelet nått sitt slut. Långfredagsmorgonen bär allvarets, för att icke säga dysterhetens, prägel. Gatorna förete endast ett matt lif; blott enstaka vandrare, efter råd och lägenhet mer eller mindre högtidsklädda, visa sig der, och det ser nästan ut, som hörde det till dagens pligter att också fasta och spåka sin lekamen. Mer än en stackars ungar, som naturligtvis måste tåra sin föda på kallare och kaféer, finner åtminstone sitt vanliga frukostställe tillbommat och stängdt. Det väcker en viss oro, han tänker sig ett ögonblick den fassansfulla möjligheten, att stängda dörrar och slutna fönsterluckor skola möta hans blick, hvar helst han söker att fylla sin mages kraf. Men äfven kallarmästare visa barmhertighet, och efter ett eller ett par fruktlösa försök visar det sig, att frukost verkligen står att få, och detta, fast det är långfredag. Det lider imellertid mot 11-tiden. Kyrkklockorna ringa, och stora massor af folk skrida gatorna fram för att få minuter derefter hafva fyllt och öfverfyllt hvar enda kyrka, som reser sina murar inom Stockholms stad. Stockholmare, liksom svensken i allmänhet, har näm-

ligen den orubbliga tron, att en dag, som, från att annars vara en vanlig simpel arbetsdag, genom kungl. svenska förordningar blifvit höjd till rang, heder och värdighet af helg, också har långt större kraf på en hyggelig människas kyrksamhet, än de urgamla, af sjelfva skriften påbudna hvilodagarna någonsin kunna ha. Derför fullt hus i hvar enda kyrka — och fullt hus äfven på eftermiddagen i Ladugårdslandskyrkan, der hvarje långfredag, år ut och år in, Haydns »Skapelse» ges. Alldeles utan »nöjen» är det också omöjligt att lefva i Stockholm, vore det ock blott en enda dag. Visserligen kan icke ordningsmakten i staden tillåta, att teatrarna gifva spektakel på långfredagen; men små oskyldiga »soiréer» äro ingalunda förbudna, och då teaterdirektörerna anse under sin värdighet att begagna sig af detta medgifvande, så passa enskilda sceniska konstnärer på tillfället att »med benäget biträde» anordna en liten »musikalisk-dramatisk soirée», der man till exempel bjuder på — Fatimiza, Läderlappen eller något dylikt underhållande och uppbyggligt stycke i buffastil, och dermed är början gjord till hela den långa rad af konserter, matinéer och soiréer, som under de följande dagarna locka publiken med de mest lysande program. Låt oss vara med om en af dessa soiréer! Det kan verkligen vara mödan värdt. Herr P., som under det gångna året i Talias tjänst visat otvetydiga framsteg eller som möjligen under flera år tjänat som ett osvikligt lockbete för en nyckfull publik, har fått sin förmans tillåtelse eller har i sitt kontrakt förbehållit sig att under påsken ställa till med en liten extra soirée för att så få en liten extra förtjänst. Han uppvaktar följaktligen de mest framstående konstnärer, huvudstaden har i sitt sköte, och utbeder sig i största ödmjukhet deras värdefulla biträde. Deras hjälpsamhet vid denna tid på året är också af den mest uttänjbara art. Det fins ingen, som vill undandraga sig, om han nu kan stå till tjänst, och sålunda skrifer herr P. med största belåtenhet ut ett alldeles hänförande program med de mest värderade namn. Herrar A., B., C. och D. sjunga solonummer, herr E. och fru F. skola deklamera, herr G. och fröken H. sjunga duetter, fröken I., herrar K., L., M. och ett par musikalskarinnor traktera piano, herrar N. och O. violin, och alfabetet räcker knappast till för att gifva initialer åt alla de utmärkte artister, som här skola biträda. Slutligen uppträder herr P. sjelf — mera anspråkslöst — och föredrar en af Sehlstedts bitar eller sjunger en liten visstump, alt efter som den dramatiska eller den lyriska scenen är hans egentliga fält. Men om herr P. aldrig så många påsksoiréer satt sitt eget nummer *sist* på programmet, så kan man vara säker på, att han alltid är den *förste*, som uppträder, när det verkligen kommer till kritan. Soiréen begynner nämligen afgjordt och ofelbart med ett litet extranummer af följande art: Herr P. träder fram, tummar med sin högra hand den hatt, som hålles af hans venstra, bugar sig ödmjukt och med det djupaste allvar utbredd öfver sitt anlete, hostar svagt och förkunnar med hög och ljudlig stämma, att, »som herrar D. och K., fröknarna H. och I. samt fru F. af opasslighet blifvit hindrade att biträda, så hafva herrar X., Y., Z., fröken Å. och fruarna Å. och Ö. godhetsfullt lofvat att öfvertaga de opassligas nummer», och detta lilla treffliga extranummer har alltid den osvikliga följden, att så litet som möjligt af hvad programmet utlofvat verkligen kommer publiken till del. Man suckar också må hända ett ögonblick öfver förlusten att icke få höra fröken H., då det egentligen var för hennes skull man köpt sin bitjett (hvilken, inom parentes sagdt, vid detta tillfälle alltid är dyrare än annars), och man puttrar en smula öfver den förskräckliga väderleken, som ständigt gör, att åtminstone artister, om inga andra, skola lida af opasslighet; — men det visar sig snart, att vederbörande på det mest fyndiga och treffliga sätt i sista stund lyckats fylla programmet, trots både motigheter och väderlek, och inom få minuter är salongens stämning den lifvigaste, man kan tänka sig. Redan när andra numret gått, är denna stämning i en sådan höjd, att man omöjligen kan stanna vid en vanlig applåd; nej, en särskild inropning är det minsta man kan bjuda på, ja, det numret var verkligen så mästertligt utfördt,

att å nyo en inropning sannerligen icke är för mycket, — och nu först börjar det bli som allra treffligast. När *en* af de uppträdande rönt ett så lysande bevis på de åhörandes bifall, vore det ju rent af en förolämpning mot de andra, om någon af dem, då de derefter låta höra sig, icke också i samma grad skulle få erfara publikens belåtenhet, och därför kan icke ett enda nummer derefter gå af stapeln utan att åtföljas af starka handklappningar och allra minst två inropningar. Som programmet upptager vid pass femton nummer, är det lätt uträknadt, att man under aftonens lopp får gifva i det allra närmaste femtio stycken applåder och tretio d:o inropningar, och hvem vill då påstå, att icke stockholmaren har valuta för sitt mynt? Och de tio minuternas uppehåll sedan! De äro värda någonting de också. Utom de förfriskningar, man träffar på vid buffeten, träffar man också ofelbart på gamla bekanta från Eksjö, Grenna och Haparanda, ja, från alla möjliga landets ändar, gamla hedersknyfflar, som man icke skadat på år och dag, men som aldrig en enda påskhelg underlåta att skaka landsortsdammet af sig och i Stockholm roa sig ett par dagar utaf hjärtans grund. Det är således inte för intet, man går på en påsksoirée.

Det är imellertid icke endast på offentliga nöjen, som man roar sig under påsken. Middagar och supéer aflösa hvar andra, ja, små treffliga frukostar äro häller icke ovanliga, så att den, som firar helgen riktigt och grundligt, går klädd i frack och hvit halsduk snart sagdt hela dygnet om. Men dessa bjudningar äro af rätt olika art. Somligstädes går alt på den gamla vanliga trallen, som vore det icke helg alls, utan bara kalas. Annorstädes bär bjudningen en ovanligare prägel. Man ser omkring sig endast sina närmaste anhöriga och några få af det intimare umgänget; dertill må hända några äldre s. k. vänner till familjen, hvilka råkat födas i eller så småningom sjunkit ned till en mindre god ekonomisk ställning och för hvilka man helt naturligt under vanliga förhållanden icke kan öppna sin salong. Trots att bjudningen icke sträckt sig i vidare kretsar, går alt mycket högtidligt till, och man skulle för synda sig mycket, om man vore nog dristig att icke infinna sig i gala-drägt. Det får naturligtvis icke glömmas, att det är *helg*. Att under sammanvaron här våga ett försök att anslå någon gladare ton skulle icke så synnerligen lyckligt ut. Fruarna ha samtalsämne nog i släktförhållanden och hushållsbestyr, herrarne få på sin höjd syssla med politik, och hvad de unga flickorna hviska om, är något, hvarom jag sannerligen icke kan lemna besked. Anrättningarna äro imellertid utomordentliga, och det hela är just sådant, som vederbörande mena att det bör vara, då det är helg. Hvar och en har sin smak, och när den blir tillfredsställd, så är det ju rysligt treffligt i alla fall.

En sak, som är högst otreflig, bör också påpekas. Den gäller främst våra vänner från landsorten, som under påsken gästa oss. De styra kurs på nationalmuseum och andra statens samlingar, men der bli de lurade; öfveralt är det stängdt. Den ordningen bör ändras. Tjenstemännens rättmätiga kraf på ett par veckors årlig frist kan fyllas på bättre sätt och lämpligare tid. Länge, hoppas vi, skall det ej dröja, förr än äfven så skall ske, — och då blir påsken i Stockholm ändå mycket treffligare än nu.

L. H.

Kejsar Vilhelm I.

Europas äldste regerande monark, Vilhelm I, konung af Preussen och kejsare af Tyskland, högtidlighöll helt nyligen, den 22 sistlidna mars, sin 80:e årsdag. Ej blott furstar och högmögande män af alla slag — ej mindre än 56 furstliga personer voro närvarande vid festligheterna i Berlin — framburo sin hyllning åt den äldrige konungen och kejsaren, hela den tyska nationen jublade och tycktes — med få hettefrade undantag — för ett ögonblick ha glömt alla inbördes tvister för att i fredlig täflan fira det väldiga rikets storlek och glans i dess öfverherres ännu kraftfulla person; ja, äfven i vår svenska huvudstad samlades härstädes bosatta tyskar till en